

Ordføreren for forslagsstillerne (Risgaard Knudsen) (S):

Der er her tale om to forslag, der står i nær forbindelse med økonomiministerens lovforslag om revision af statens regnskaber.

Med forslaget om at vælge 6 statsrevisorer, et forslag, som i øvrigt er meget udførligt begrundet i de bemærkninger, der ledsager forslagene, finder jeg i øvrigt, at der ud fra statsrevisionens virksomhed og ud fra statsrevisionens omfang her er tale om, at der er lagt op til en løsning, som efter min og mit partis opfattelse findes meget hensigtsmæssig.

På denne baggrund skal jeg også på mit partis vegne anbefale de to forslag.

Nathalie Lind (V):

Jeg kan på venstres vegne give tilslutning til principperne i de to forslag, vi behandler her. Vi er tilfredse med den nydannelse, der er i § 2, stk. 4, i forslaget til lov om statsrevisorerne. Jeg tror, det er vigtigt, at folketingsudvalgene får mulighed for at få oplysninger af revisionsmæssig art.

Men jeg vil gerne, som det står i bemærkningerne til lovforslaget, understrege, at det er revisionsmæssige oplysninger, det skal dreje sig om, og at hensigten ikke skal være, at man kunne anvende denne fremgangsmåde i partipolitisk øjemed.

Forslaget om udvidelse af antallet af statsrevisorerne har som bekendt givet anledning til en del omtale, og der er også i mit parti medlemmer, der er imod den foreslåede udvidelse.

Men jeg kan på partiets vegne anbefale forslaget. Valg af statsrevisorer har jo altid været reguleret ved aftaler mellem partierne. Det valgforbund, der blev indgået sidste gang, førte til et resultat, som vi finder var mindre rimeligt. Jeg vil blot udtrykke det håb, at partierne i fremtiden ved aftaler vil bestræbe sig på, at statsrevisorerne vælges af partierne efter størrelsesantal, således at den nuværende urimelige situation ikke kommer til at foreligge igen.

Wamberg (FP):

Den 2. maj 1967 vedtog folketinget lex Aksel Larsen, hvorved antallet af statsrevisorer blev udvidet fra 4 til 5. Nu ønsker tilsyneladende et flertal i dette ting vedtaget en lex Bernhard Baunsgaard, så statsrevisorerne

antal kan udvides til 6. Det kan der ikke gives nogen saglig begrundelse for, og derfor kan fremskridtspartiet ikke medvirke hertil.

Fremskridtspartiet er for det første af den opfattelse, at 5 statsrevisorer giver tilstrækkelig sikkerhed for en effektiv parlamentarisk indsigt i og tilsyn med det arbejde, de 2 revisionsdepartementer hidtil har udført. Vi finder det ulogisk, at man samtidig med den forenkling, sammenlægningen af de 2 tilbageværende revisionsdepartementer medfører, vil udvide antallet af statsrevisorer.

Hvor forståelig det radikale venstres bitterhed over, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke blev genvalgt som statsrevisor, end er, så er det også en kendsgerning, at var det lykkedes for dette høje tings øvrige partier at enes om at indgå det store valgforbund uden om fremskridtspartiet, der arbejdedes på før sommerferien i 1974, så var hr. Bernhard Baunsgaard blevet genvalgt som statsrevisor, og fremskridtspartiet havde, uanset at det var landets næststørste parti, ikke fået nogen. Weekendavisen havde en udførlig omtale af disse bestræbelser omkring 1. juli 1974. Fremskridtspartiet stiller sig endvidere yderst skeptisk over for, om det radikale venstre i retfærdighedens navn ville have udfoldet de samme energiske bestræbelser for at tilgodese fremskridtspartiets berettigede ønske om at få en statsrevisor, hvis det store valgforbund var lykkedes.

Nu lykkedes det imidlertid ikke at få retsforbundet med til det store valgforbund, og dermed mistede det radikale venstre deres statsrevisor. Siden har de radikale udfoldet imponerende bestræbelser for at råde bod på tabet. Det er almindeligt kendt, at det, før valget blev udskrevet den 5. december 1974, så ud til at være lykkedes de radikale at få stablet et flertal på benene, der ville udvide antallet af statsrevisorer til 7, så der kunne blive 1 til både centrum-demokraterne og de radikale. Men da centrum-demokraternes repræsentation i dette høje ting blev så stærkt reduceret ved valget, er kravet altså nu blevet begrænset til at skaffe hr. Bernhard Baunsgaard en plads som statsrevisor.

Det er naturligt at spørge det radikale venstre: skal vi sige det på en måde, der ikke kan støde god tone i dette høje ting,